

Ang Masigasig na Panalangin ni Pablo “Pananampalataya sa Ilalim ng Apoy” 1 Tesalonica 3:6-13

Wayne J. Edwards, Pastor

Ang Thessalonica ay isang kilalang daungang lungsod sa Macedonia, na kilala sa komersiyo, pagkakaiba-iba ng kultura, at estratehikong lokasyon sa kahabaan ng mga kalsadang Romano.

- Tulad ng dokumentado sa Mga Gawa 17:1-10, si Apostol Pablo, kasama sina Silas at Timoteo, ay nagtayo ng simbahan sa Tesalonica sa panahon ng kanyang ikalawang paglalakbay bilang misyonero.
- Ipinangaral ni Pablo ang ebanghelyo sa sinagoga sa loob ng ilang Sabbath, at maraming Hudyo, Gentil, at Griyego ang naniwala sa

mensahe ni Pablo at tinanggap si Jesucristo bilang kanilang Tagapagligtas at Panginoon.

- Ang mga lokal na Hudyo at mga Gentil ay nagsimulang marahas na umusig sa mga bagong mananampalataya, na inaakusahan sila ng paglabag sa batas ng Roma at nagdulot ng kaguluhan.
- Gayunpaman, ang tunay na isyu ay dahil sa pagtanggi ng Kristiyano na makilahok sa mga paganong ritwal, kabilang ang pagsamba sa mga diyos ng Roma, pagkain ng karne na inihain sa mga diyos-diyosan, at ang pakikilahok ng mga lalaki sa ritwal na prostitusyon at seksuwal na kasiyahan na nauugnay sa paganong pagsamba.

Nang maging matindi ang pag-uusig, si Pablo at ang kaniyang mga kasama ay lumipat sa Berea, at nang maglaon ay naglakbay si Pablo sa Atenas, Gresya.

- Pagkaraan ng ilang buwan, muling nagsama si Pablo at ang kanyang mga kasama sa Corinto, at ipinadala nila si Timoteo sa Tesalonica upang ipaalam sa kanila ang kanilang pagmamahal at pagmamalasakit.
- Matapos bumalik si Timoteo na may dalang mabuting balita na, kahit na hindi tumigil ang pag-uusig, ang mga mananampalataya ay nananatiling tapat sa ilalim ng apoy, isinulat ni Pablo ang liham na ito upang palakasin ang loob ng mga kapatid, palakasin ang kanilang pananampalataya, at itama ang anumang maling aral na lumitaw sa pagsasama, lalo na tungkol sa pagbabalik ni Kristo sa lupa.

Mula sa 1 Tesalonica 2:17 – 3:13, ang liham ni Pablo ay parang journal ng pastor, dahil bagama't ang mga salita ni Pablo ay apurahan at nakabatay sa doktrina, ang mga ito ay malambot din at nakabatay sa kanyang pag-ibig sa Panginoong Jesus, at para sa mga tumatanggap sa Kanya bilang kanilang Tagapagligtas at Panginoon.

- Nais ni Pablo na maalala hindi lamang bilang isang dakilang mangangaral ng ebanghelyo, kundi bilang isang pastor; isang pastol na handang magdusa kasama ng kanyang mga tao.
- Sa mga bersikulo 1-5, ipinahayag ni Pablo ang kanyang pagkabalisa, hindi dahil sila ay dumaranas ng pag-uusig, dahil sinabi niya sa kanila na asahan ito, ngunit hindi siya makakasama nila sa panahong ito.
- Nababaha si Pablo na ang ilan sa kanila ay maaaring tumalikod sa kanilang pananampalataya kay Kristo Jesus, para lamang maiwasan ang matinding pag-uusig. Gayunpaman, dahil si Timoteo ay nagbalik na may dalang mabuting balita ng kanilang pananampalataya at pag-ibig, at na mayroon pa rin silang magandang alaala sa kanyang panahon kasama sila, si Paul ay nakahinga ng maluwa na hindi lamang walang sinuman sa kanila ang tumalikod sa kanilang pananampalataya kay Jesus, ngunit ang kabaligtaran.
- 8-9 – “ ***Sapagka't ngayon ay nabubuhay kami, kung kayo'y naninindigan na matatag sa Panginoon. Sapagka't anong pasasalamat ang maibibigay namin sa Dios dahil sa inyo, sa buong kagalakan na aming ikinagalak alang-alang sa inyo sa harap ng aming Dios, gabi at araw na nananalangin na mainam upang aming makita ang inyong mukha at ganapin ang kulang sa inyong pananampalataya?*** ”

Dalawang Walang Panahon na Katotohanan:

- Ang mga pagsubok at pag-uusig sa mga mananampalataya ay hindi sinasadya o nagkataon lamang; ang mga ito ay provincial, dahil sila ay dinisenyo at hinirang ng Diyos para sa ating personal na espirituwal na paglago.
- Ang pangunahing layunin ng pastor ay pasiglahin ang mga miyembro ng simbahan sa pamamagitan ng pagtuturo ng doktrina, pagkadisipulo, at kanyang personal na presensya, “ ***Hanggang sa makarating tayong lahat sa pagkakaisa ng pananampalataya at ng kaalaman sa Anak ng Diyos, sa isang taong sakdal, sa sukat ng tangkad ng kaganapan ni Kristo.***” Efeso 4:13

Una, nagsimula si Pablo sa positibong – Verse 9-10 – “ *Sapagkat anong pasasalamat ang maibibigay namin sa Diyos dahil sa inyo, dahil sa buong kagalakan na aming ikinagalak alang-alang sa inyo sa harap ng ating Diyos, gabi at araw na nananalangin nang labis upang makita namin ang inyong mukha at ganapin ang kulang sa inyong pananampalataya?* ”

- Sinimulan ni Pablo ang lahat ng kanyang mga liham sa pamamagitan ng pagpapahayag ng kanyang pasasalamat para sa kanyang

mga kapatid kay Kristo para sa kanilang espirituwal na paglago.

- Dahil ang iyong pananampalataya ay ipinahayag sa buong mundo.
- Dahil sa biyaya ng Diyos na ibinigay sa inyo kay Cristo Jesus.
- Dahil sa inyong pakikiisa sa ebanghelyo mula sa unang araw hanggang ngayon,
- Dahil sa pag-asang nakalaan para sa iyo sa langit.

Pangalawa, iniwasan ni Pablo ang paghahanap ng mali sa kanyang panalangin -

- Sa Mga Gawa 17, sinabi ni Lucas, ang ilan sa mga hindi naniniwalang Judio ay nainggit sa mga tumanggap kay Jesucristo bilang kanilang Tagapagligtas, at hinimok nila ang isang mandurumog na usigin sila.
- Madali lang sana para kay Paul na sabihing, “Nawa’y palakasin ka pa ng ating Diyos nang kaunti pa,” o “Nawa’y tulungan ka ng Panginoon na ihinto ang pagiging sensitibo at madaling masaktan.”
- Ang marubdob na mga panalangin ni Paul ay palaging inaako ang posisyon ng kababaang-loob. Siya ay naaaliw sa kanilang pananampalataya - siya ay puno ng kagalakan at pasasalamat para sa kanila.

Ikatlo, iniiba ni Pablo ang pag-aalala sa responsibilidad.

- Si Pablo ay gumugol ng maraming oras kasama ang mga bagong mananampalataya sa Tesalonica, kaya't sila ay nagbuklod sa pag-aaral ng mga kasulatan, at sa kanilang pagsalungat sa mga umuusig sa kanila.
- Ngunit sa halip na ipagdasal na matapos na ang kanilang pag-uusig, nanalangin si Pablo na sana ay makita niya silang muli, dahil alam ni Pablo na ang pag-uusig ay ang paraan na ginagamit ng Diyos upang palakasin ang pananampalataya ng Kristiyano sa Diyos.

Pang-apat, nagdarasal si Paul nang sama-sama, ibig sabihin, nagsasalita siya para sa mga bahagi ng kanyang pangkat ng misyon.

- Sa lahat ng kanyang mga sulat, sumulat si Paul na para bang nagsasalita siya para sa buong pangkat. Nakikita niya ang kanyang sarili bilang nananalangin para sa iba habang nananalangin din kasama ang iba, dahil ang kanyang layunin ay ang lahat ng mananampalataya ay manahan sa pagkakaisa at magkabuklod sa pag-ibig ng Diyos at sa kanilang pag-ibig sa Diyos.

Ikalima, pinananatiling maikli at simple ni Paul ang kanyang mga nakasulat na panalangin.

- Ang pagbibilang ng mga bersikulo 9 at 10, ang panalanging ito ay limang talata lamang.
- Gayunpaman, sa mga talatang iyon, hinipo ni Pablo ang tatlong pangunahing teolohikong tema: Pagsasama, pag-ibig, at banal na pamumuhay.
- Sa 1 Tesalonica 5:17, sinabi ni Pablo na ang mga Kristiyano ay dapat **“manalangin nang walang tigil.”**

Kahit sa maikling panalanging ito, binibigyan tayo ni Pablo ng modelo para sa ating mga panalangin para sa iba:

- **Verses 12-13: “At palakihin at pasaganahin nawa kayo ng Panginoon sa pag-ibig sa isa't isa at sa lahat, gaya ng ginagawa namin sa inyo, upang patatagin niya ang inyong mga puso na walang kapintasan sa kabanalan sa harap ng ating Diyos at Ama sa pagparito ng ating Panginoong Jesu-Cristo kasama ng lahat ng Kanyang mga banal.”**
- Si Pablo ay napuno ng kagalakan sa harap ng Diyos dahil sa kanila, ngunit kasabay nito, nanalangin siya na palakasin ng Diyos ang kanilang pagmamahal sa isa't isa.
- Kaya, habang may potensyal na magkaroon ng matinding salungatan sa loob, ginamit ng Diyos ang matinding pag-uusig mula sa labas upang pagsama-samahin sila sa isang nagkakaisang katawan, at sinabi ni Paul na nananalangin siya na ang kanilang pag-ibig sa isa't isa ay tumaas.

- Ang pagtitiis sa alitan ay hindi madali, mula man sa loob ng simbahan o mula sa isang tao sa labas ng simbahan. Ngunit, kung paanong ang ating kaligtasan ay nakamit sa pamamagitan ng mga pagdurusa ni Kristo, ang mga tumatanggap kay Jesu-Cristo bilang kanilang Tagapagligtas at Panginoon, ay lalago sa biyaya at kaalaman ng Panginoon sa pamamagitan ng pagdurusa.
- Hindi kailanman nanalangin si Paul sa Diyos na alisin ang pagdurusa sa mga mahal niya, dahil alam niyang ginagamit ng Diyos ang pagdurusa na iyon para ihanda sila na maging banal at handa sa pagbabalik ng Panginoong Jesus.
- 1 Pedro 2:12 – ***“Na ang inyong paggawi ay marangal sa gitna ng mga Gentil, upang kapag sila ay magsalita laban sa inyo bilang mga manggagawa ng kasamaan, sa pamamagitan ng inyong mabubuting gawa na kanilang nakikita, ay luwalhatiin nila ang Dios sa araw ng pagdalaw.”***
- Ang pag-ibig at kabanalan ay hindi dalawang birtud na maaari nating piliin bilang karagdagang mga katangian ng buhay Kristiyano; sa halip sila ang katibayan ng ating kaligtasan sa pamamagitan ng ating pananampalataya kay Jesucristo.
- Samakatuwid, dapat tayong mamuhay sa bawat araw ng ating buhay dahil sa pagdating ni Kristo, at manalangin na tayo, gayundin ang ating mga minamahal, ay magkaroon ng ating mga puso na mag-uumapaw sa pag-ibig ng Diyos, at ang ating mga buhay ay bumubuhos ng kabanalan.